ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 12ης Οκτωβρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-123/99,

JT's Corporation Ltd, με έδρα το Bromley (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον M. Cornwell-Kelly, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Wilson Associates, 3, boulevard Royal,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους U. Wölker και X. Lewis, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Μαρτίου 1999, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τη V. Tiili, Πρόεδρο, και τους R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 29ης Μαρτίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Στην τελική πράξη της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση τα κράτη μέλη προσάρτησαν μια δήλωση (αριθ. 17) σχετικά με το δικαίωμα προσβάσεως στην πληροφόρηση (στο εξής: δήλωση αριθ. 17), η οποία έχει ως εξής:

«Η Συνδιάσκεψη θεωρεί ότι η διαφάνεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως ενισχύει τη δημοκρατικότητα των οργάνων καθώς και την εμπιστοσύνη του κοινού προς τον διοικητικό μηχανισμό. Γι' αυτόν τον λόγο, η Συνδιάσκεψη συνιστά να υποβάλει η Επιτροπή στο Συμβούλιο, το αργότερο το 1993, έκθεση σχετικά με μέτρα που αποσκοπούν να διευρύνουν την πρόσβαση του κοινού στις πληροφορίες που διαθέτουν τα όργανα.»

2 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ενέκριναν, στις 6 Δεκεμβρίου 1993, έναν κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 41, στο εξής: κώδικας συμπεριφοράς), με σκοπό να καθορίσουν τις αρχές που διέπουν την πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή τους.

3 Όσον αφορά την ίδια, η Επιτροπή δέχθηκε τον εν λόγω κώδικα με την απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58).

4 Ο κώδικας συμπεριφοράς θεσπίζει την ακόλουθη γενική αρχή:

«Το κοινό θα έχει την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου.»

5 Στο τρίτο εδάφιο του μέρους με τον τίτλο «Εξέταση των αρχικών αιτήσεων» (στο εξής: κανόνας του συντάκτη του εγγράφου) ο κώδικας αυτός ορίζει τα εξής:

«Όταν το έγγραφο που βρίσκεται στην κατοχή του θεσμικού οργάνου προέρχεται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, κράτος μέλος, άλλο θεσμικό όργανο ή κοινοτική υπηρεσία ή οποιονδήποτε άλλο εθνικό ή διεθνή οργανισμό, η αίτηση πρέπει να απευθύνεται απευθείας στον συντάκτη του εγγράφου.»

6 Οι περιστάσεις που μπορεί να επικαλεστεί ένα κοινοτικό όργανο για να δικαιολογήσει την απόρριψη αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα απαριθμούνται στο μέρος του κώδικα συμπεριφοράς που επιγράφεται «Καθεστώς εξαιρέσεων» ως εξής:

«Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η κοινολόγηση είναι δυνατό να αποβεί εις βάρος:

— της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια, διεθνείς σχέσεις, νομισματική σταθερότητα, δικαστικές διαδικασίες, επιθεωρήσεις και έρευνες),

(...).

Τα θεσμικά όργανα μπορούν επίσης να αρνηθούν την πρόσβαση για να εξασφαλίσουν την προστασία του συμφέροντος του θεσμικού οργάνου σε συνάρτηση με το απόρρητο των [διασκέψεών] του.»

7 Στις 4 Μαρτίου 1994, δημοσιεύθηκε η ανακοίνωση 94/C 67/03 της Επιτροπής, σχετικά με τη βελτίωση της προσβάσεως στα έγγραφα, με την οποία διευκρινίζονται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αποφάσεως 94/90 (ΕΕ C 67, σ. 5). Από την ανακοίνωση αυτή προκύπτει ότι «κάθε πολίτης μπορεί να ζητήσει (...) πρόσβαση σε οποιοδήποτε έγγραφο της Επιτροπής που δεν έχει δημοσιευθεί, περιλαμβανομένων των προπαρασκευαστικών εγγράφων και του επεξηγηματικού υλικού». Όσον αφορά τις εξαιρέσεις που προβλέπει ο κώδικας συμπεριφοράς, η ανακοίνωση αναφέρει ότι «η Επιτροπή μπορεί να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο εάν κρίνει ότι η γνωστοποίησή του μπορεί να αποβεί επιζήμια για τα δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα ή για την καλή λειτουργία του οργάνου (...)». Σχετικά με το ζήτημα αυτό, αναφέρεται επίσης ότι «κάθε αίτηση πρόσβασης σε έγγραφο εξετάζεται χωριστά και δεν μπορούν να ισχύσουν αυτόματα οι εξαιρέσεις».

8 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1468/81 του Συμβουλίου, της 19ης Μαΐου 1981, περί της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της συνεργασίας των αρχών αυτών με την Επιτροπή με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής των τελωνειακών ή γεωργικών ρυθμίσεων (ΕΕ L 144, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 945/87 του Συμβουλίου, της 30ής Μαρτίου 1987 (ΕΕ L 90, σ. 3), προβλέπει, στο άρθρο του 15β, τα εξής:

«(...) Για την επίτευξη των στόχων του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή μπορεί, υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 15α, να πραγματοποιεί κοινοτικές αποστολές διοικητικής συνεργασίας και ερευνών στις τρίτες χώρες, σε συντονισμό και στενή συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών.

(...)»

9 Το άρθρο 15δ του ιδίου κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Οι διαπιστώσεις που γίνονται και οι πληροφορίες που συγκεντρώνονται στα πλαίσια των κοινοτικών αποστολών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 15β, ιδίως με τη μορφή εγγράφων που κοινοποιούνται από τις αρμόδιες αρχές των ενδιαφερομένων τρίτων χωρών, χρησιμοποιούνται σύμφωνα με το άρθρο 19.

Για τη χρησιμοποίησή τους σε διαδικασίες ενώπιον των πολιτικών ή ποινικών δικαστηρίων οι οποίες αφορούν τη μη τήρηση τελωνειακών ή γεωργικών ρυθμίσεων, η Επιτροπή χορηγεί πρωτότυπα των αποκτηθέντων εγγράφων ή επικυρωμένα αντίγραφά τους στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, ύστερα από αίτησή τους.»

10 Το άρθρο 19 του κανονισμού 1468/81 έχει ως εξής:

«1. Οι πληροφορίες που κοινοποιούνται με οποιαδήποτε μορφή σε εφαρμογή του παρόντος κανονισμού έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα. Καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο και από προστασία που παρέχουν οι εθνικοί νόμοι του κράτους μέλους το οποίο τις έλαβε, όπως για πληροφορίες της ίδιας φύσης, καθώς και από τις αντίστοιχες διατάξεις που εφαρμόζονται στα κοινοτικά όργανα.

Οι πληροφορίες που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο δεν μπορούν ιδίως να διαβιβαστούν σε πρόσωπα διάφορα εκείνων που στα κράτη μέλη ή στα κοινοτικά όργανα πρέπει σύμφωνα με τα καθήκοντά τους να τις γνωρίζουν. Ούτε μπορούν να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς διάφορους από εκείνους που προβλέπει ο παρών κανονισμός, εκτός αν η αρχή που τις παρέσχε έδωσε ρητή συγκατάθεση και εφόσον οι ισχύουσες διατάξεις στο κράτος μέλος όπου η αρχή που τις έλαβε έχει την έδρα της δεν είναι αντίθετες προς μια τέτοια κοινοποίηση ή χρήση.

2. Η παράγραφος 1 δεν αντιτίθεται στη χρήση των πληροφοριών που ελήφθησαν σ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού στο πλαίσιο δικαστικών αγωγών ή διώξεων που στη συνέχεια ανελήφθησαν λόγω της μη τηρήσεως των τελωνειακών ή γεωργικών ρυθμίσεων.

Η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους που παρέσχε τις εν λόγω πληροφορίες ενημερώνεται αμελλητί σχετικά με κάθε τέτοια χρήση.»

11 Ο κανονισμός 1468/81 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 515/97 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 1997, περί της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της συνεργασίας των αρχών

αυτών με την Επιτροπή με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής των τελωνειακών και γεωργικών ρυθμίσεων (ΕΕ L 82, σ. 1), ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 13 Μαρτίου 1998.

Ιστορικό της διαφοράς

12 Η προσφεύγουσα είναι εισαγωγέας κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων που προέρχονται ιδίως από το Μπανγκλαντές. Το 1997 και το 1998, έλαβε πλείονες αιτήσεις για την εκ των υστέρων καταβολή δασμών, συνολικού ύψους 661 133,89 λιρών στερλινών (GBP). Οι αιτήσεις αυτές αφορούσαν ορισμένες εισαγωγές προϊόντων υπαγομένων στο κεφάλαιο 61 του Κοινού Δασμολογίου, οι οποίες είχαν πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια των ετών 1994, 1995 και 1996.

13 Οι οικείες εισαγωγές είχαν αρχικώς απαλλαγεί από την καταβολή δασμών, κατόπιν προσκομίσεως πιστοποιητικών προελεύσεως στο πλαίσιο του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων (στο εξής: έντυπα Α ΣΠΓ), που πιστοποιούσαν ότι τα προϊόντα προέρχονταν από το Μπανγκλαντές. Αυτά τα έντυπα Α ΣΠΓ κηρύχθηκαν ακολούθως άκυρα από την Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές.

14 Η προσφεύγουσα προσέφυγε κατά των αιτήσεων για την εκ των υστέρων καταβολή δασμών ενώπιον δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου. Δεδομένου ότι υπέθετε ότι ορισμένα έγγραφα που είχε στην κατοχή της η Επιτροπή θα της επέτρεπαν να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους είχαν ακυρωθεί τα έντυπα Α ΣΠΓ, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή, με επιστολή της 20ής Νοεμβρίου 1998, να της επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, που είναι τα ακόλουθα:

— οι εκθέσεις που καταρτίστηκαν μετά το πέρας των αποστολών (στο εξής: εκθέσεις περί των αποστολών) της Ευρωπαϊκής Ενώσεως από το 1993 έως το

1996 όσον αφορά το Μπανγκλαντές, συμπεριλαμβανομένων των παραρτημάτων τους (κατηγορία 1)·

— οι απαντήσεις της Κυβερνήσεως του Μπανγκλαντές (κατηγορία 2)·

— οι αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών (κατηγορία 3)·

— οι επιστολές που αντάλλαξαν η Επιτροπή και η Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές όσον αφορά την ακύρωση των εντύπων Α ΣΠΓ (κατηγορία 4)·

— οι εκθέσεις ή περιλήψεις που συνέταξε ή έλαβε η Επιτροπή όσον αφορά τη λειτουργία του συστήματος των γενικευμένων προτιμήσεων για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα που εισήχθησαν από το Μπανγκλαντές μεταξύ 1991 και 1996 (κατηγορία 5).

5 Με έγγραφο της 15ης Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση στα προαναφερθέντα έγγραφα. Ακολούθως, η προσφεύγουσα υπέβαλε επαναληπτική αίτηση, με έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1999. Με έγγραφο της 18ης Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι θα εξέταζε την επαναληπτική αίτηση το ταχύτερο δυνατό και θα ελάμβανε απόφαση μεταγενέστερα. Τέλος, με έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1999, η Επιτροπή απέρριψε την επαναληπτική αίτηση (στο εξής: απόφαση ή προσβαλλόμενη απόφαση), προβάλλοντας τα ακόλουθα:

«(...) Όσον αφορά την πρώτη κατηγορία και ορισμένα έγγραφα της τέταρτης κατηγορίας (τις εκθέσεις περί των αποστολών και τα παραρτήματά τους καθώς και τις επιστολές που αντάλλαξε η Επιτροπή με την Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές σχετικά με την ακύρωση των εντύπων Α ΣΠΓ): οι εκθέσεις αυτές καλύπτονται από την εξαίρεση σχετικά με την προστασία του δημοσίου συμφέροντος, δεδομένου ότι αφορούν επιθεωρήσεις και έρευνες της Επιτροπής. Αυτή η εξαίρεση από τον κανόνα της προσβάσεως προβλέπεται ρητά από τον κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής και του Συμβουλίου, που θεσπίστηκε από την Επιτροπή στις 8 Φεβρουαρίου 1994. Πράγματι, η δυνατότητα διενέργειας των ερευνών αυτών, που έχουν ως αντικείμενο την εξέταση της

γνησιότητας και του νομότυπου χαρακτήρα των πιστοποιητικών, τηρουμένου του εμπιστευτικού χαρακτήρα των διαδικασιών αυτών, έχει θεμελιώδη σημασία για την Επιτροπή. Επιπλέον, μια ειλικρινής συνεργασία και ένα κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής, των ενδιαφερομένων κρατών μελών — που μετέσχαν στην αποστολή — και της Κυβερνήσεως του Μπανγκλαντές είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της τηρήσεως της τελωνειακής νομοθεσίας.

Επί πλέον, η Επιτροπή όντως διενήργησε την έρευνα στο Μπανγκλαντές σύμφωνα με τον κανονισμό 1468/81 (...). Πράγματι, το άρθρο 15β του κανονισμού αυτού, όπως έχει τροποποιηθεί, επιτρέπει στην Επιτροπή να πραγματοποιεί κοινοτικές αποστολές διοικητικής συνεργασίας και ερευνών σε τρίτες χώρες, σε συντονισμό και στενή συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών. Οι διαπιστώσεις που γίνονται και οι πληροφορίες που συγκεντρώνονται στο πλαίσιο αυτών των κοινοτικών αποστολών πρέπει να τυγχάνουν μεταχειρίσεως σύμφωνης προς το άρθρο 19 του κανονισμού, που θεσπίζει αυστηρούς κανόνες περί του απορρήτου όσον αφορά τη χρησιμοποίηση και την ανταλλαγή πληροφοριών στο πλαίσιο των διατάξεων περί αμοιβαίας συνδρομής. Το άρθρο αυτό απαγορεύει στην Επιτροπή ή στις αρχές των κρατών μελών να διαβιβάζουν τις πληροφορίες που έχουν συγκεντρώσει στο πλαίσιο των ερευνών σε πρόσωπα διαφορετικά εκείνων που οφείλουν, σύμφωνα με τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί από τα κράτη μέλη ή τα κοινοτικά όργανα, να τις γνωρίζουν ή να τις χρησιμοποιούν.

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία και ορισμένα από τα έγγραφα της τέταρτης κατηγορίας (τις απαντήσεις της Κυβερνήσεως του Μπανγκλαντές στην έκθεση σχετικά με τα όργανά της και τις επιστολές της κυβερνήσεως αυτής προς την Επιτροπή σχετικά με την ακύρωση των εντύπων Α ΣΠΓ), ο προαναφερθείς κώδικας συμπεριφοράς προβλέπει ότι, "όταν το έγγραφο που βρίσκεται στην κατοχή του θεσμικού οργάνου προέρχεται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, κράτος μέλος, άλλο θεσμικό όργανο ή κοινοτική υπηρεσία ή οποιονδήποτε άλλο εθνικό ή διεθνή οργανισμό, η αίτηση πρέπει να απευθύνεται απευθείας στον συντάκτη του εγγράφου". Συνεπώς, δεδομένου ότι οι επιστολές αυτές δεν είναι έγγραφα της Επιτροπής, σας προτείνω να επικοινωνήσετε απευθείας με τις αρχές από τις οποίες προέρχονται.

Όσον αφορά την τρίτη κατηγορία εγγράφων (τις αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών), είμαι σε θέση να σας γνωστοποιήσω ότι, αφού

δεν ελήφθη καμία "απόφαση της Επιτροπής" όσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών στις οποίες αναφέρεστε, δεν υφίστανται τέτοια έγγραφα.

Όσον αφορά την πέμπτη κατηγορία εγγράφων (εκθέσεις ή περιλήψεις που συνέλεξε ή έλαβε η Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή και τη διαχείριση του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα που εισήχθησαν από το Μπανγκλαντές μεταξύ 1991 και 1996), η αίτησή σας αφορά έναν τόσο μεγάλο αριθμό εγγράφων ώστε να είναι εντελώς ανέφικτη η ανάληψη μιας εργασίας που θα αφορούσε σημαντική ποσότητα αρχείων άλλων Γενικών Διευθύνσεων, όπως και των αρχείων της UCLAF για το χρονικό αυτό διάστημα (ο όγκος της αλληλογραφίας όσον αφορά το ζήτημα αυτό, μαζί με τις εκθέσεις και τα παραρτήματα, ανέρχεται σε χιλιάδες έγγραφα). Επομένως, σας προτείνω να εξειδικεύσετε συναφώς την αίτησή σας (...).»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Μαΐου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

17 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1999.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο της λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς τις προσκλήσεις αυτές.

19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 29ης Μαρτίου 2000.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη, καθόσον αφορά τη φερόμενη άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα της κατηγορίας 5·

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος, καθόσον αφορά την άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει την πρόσβαση στην έκθεση περί της αποστολής που πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο-Δεκέμβριο 1996·

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά τα λοιπά·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού της προσφυγής, καθόσον αφορά τις εκθέσεις ή περιλήψεις που συνέταξε ή έλαβε η Επιτροπή σχετικά με τη λειτουργία του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων για τα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα που εισήχθησαν από το Μπανγκλαντές μεταξύ 1991 και 1996

22 Η καθής εκθέτει ότι δεν αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα της κατηγορίας 5, αλλά απλώς κάλεσε την προσφεύγουσα να εξειδικεύσει την αίτησή της, εξειδίκευση στην οποία η προσφεύγουσα παρέλειψε να προβεί ακολούθως.

23 Η καθής συνάγει ότι δεν έλαβε απόφαση όσον αφορά αυτήν την κατηγορία εγγράφων. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως είναι εν μέρει απαράδεκτη.

24 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για πρόσβαση ιδίως στα έγγραφα της κατηγορίας 5 αποτέλεσε, αρχικώς, αντικείμενο απορριπτικής αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, της αποφάσεως 94/90 προβλέπει ότι «η παράλειψη απαντήσεως εντός ενός μηνός από την υποβολή επαναληπτικής αιτήσεως ισοδυναμεί με απορριπτική απόφαση». Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν απάντησε στην επαναληπτική αίτηση εντός αυτής της προθεσμίας του ενός μηνός από της παραλαβής της αιτήσεως αυτής. Πράγματι, από τον φάκελο προκύπτει ότι η Επιτροπή, η οποία παρέλαβε την επαναληπτική αίτηση της προσφεύγουσας στις 18 Ιανουαρίου 1999, γνωστοποίησε απλώς στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 18ης Φεβρουαρίου 1999, ότι θα εξέταζε την αίτηση το ταχύτερο δυνατό και θα απέστελλε μεταγενέστερα την απάντησή της. Συνεπώς, κατά τη λήξη της προθεσμίας του ενός μηνός από της παραλαβής εκ μέρους της Επιτροπής της επαναληπτικής αιτήσεως, υπήρχε απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως αυτής. Ωστόσο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το

έγγραφο της 11ης Μαρτίου 1999 αντικατέστησε αυτήν τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση και ότι συνιστά, υπό το φως της τελευταίας αυτής αποφάσεως, απόφαση περιέχουσα νέο στοιχείο, ήτοι την αντικατάσταση της προγενέστερης αρνήσεως της Επιτροπής να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση στα έγγραφα της κατηγορίας 5 με πρόσκληση προς εξειδίκευση της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα αυτά.

25 Ακολούθως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καλώντας την προσφεύγουσα να εξειδικεύσει την αίτησή της, ενόψει του μεγάλου αριθμού των οικείων εγγράφων, η Επιτροπή επιφυλάχθηκε ρητώς όσον αφορά την εξέταση αυτού του τμήματος της αιτήσεως προσβάσεως και ότι, προδήλως, δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να επιτρέψει την πρόσβαση σε ορισμένα από τα έγγραφα αυτά (βλ. κατ' αναλογία, τη διάταξη του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 1993, C-64/93, Donatab κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3595, σκέψεις 13 και 14, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1999, T-182/98, UPS Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2857, σκέψεις 39 έως 45). Επομένως, η θέση της Επιτροπής όσον αφορά την πρόσβαση σ' αυτήν την κατηγορία εγγράφων δεν είναι οριστική.

26 Συνεπώς, η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά τα έγγραφα της κατηγορίας 5.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθόσον αφορά την έκθεση περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996

Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Η καθής παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα έχει ήδη στη διάθεσή της αυτό το έγγραφο της «κατηγορίας 1», αντίγραφο του οποίου περιλαμβάνεται εξάλλου στο παράρτημα 5 του δικογράφου της προσφυγής. Το έγγραφο αυτό κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα από τις βρετανικές τελωνειακές αρχές στις 22 Ιουλίου 1998, αφού

απαλείφθηκαν ορισμένες πληροφορίες. Συναφώς, η καθής υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε σε κανένα από τα έγγραφά της ότι επιθυμεί να έχει πρόσβαση στις πληροφορίες που απαλείφθηκαν από τις βρετανικές αρχές.

28 Η καθής συνάγει ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να της επιτραπεί η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό.

29 Η προσφεύγουσα εξηγεί ότι έλαβε απόσπασμα της εν λόγω εκθέσεως περί αποστολής και αντίγραφα των επιστολών που αντάλλαξαν σχετικά με τις διαπραγματεύσεις η Επιτροπή και η Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές, πλην όμως ορισμένες πληροφορίες, όπως οι «δηλώσεις των βεγγαλικών εταιριών», που περιέχονται στο παράρτημα 1 της εκθέσεως, απαλείφθηκαν. Επιπλέον, δεν της κοινοποιήθηκαν ούτε οι εκθέσεις, τα σημειώματα, οι δηλώσεις, τα τιμολόγια και οι επιστολές που συγκεντρώθηκαν στο πλαίσιο της αποστολής και προσαρτήθηκαν στην έκθεση. Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι παρέλαβε το απόσπασμα της εν λόγω εκθέσεως περί αποστολής στις 11 Μαΐου 1999, ήτοι μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

30 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε άδεια προσβάσεως στο πλήρες κείμενο της εκθέσεως περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα έλαβε άδεια προσβάσεως σε τμήμα ενός από τα έγγραφα που αφορούσε η αίτησή της δεν της αφαιρεί το δικαίωμα να ζητήσει την κοινοποίηση των λοιπών τμημάτων του εγγράφου αυτού και των λοιπών εγγράφων στα οποία δεν της έχει επιτραπεί ακόμη η πρόσβαση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Δεκεμβρίου 1999, T-92/98, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3521, σκέψη 46). Κατά συνέπεια, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της καθής, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της αρνήσεως προσβάσεως στην έκθεση περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996.

Επί της ουσίας

31 Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο λόγους, οι οποίοι αντλούνται από την παράβαση, πρώτον, της αποφάσεως 94/90 και του κανονισμού 1468/81 και, δεύτερον, του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ).

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της αποφάσεως 94/90 και του κανονισμού 1468/81

32 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με τα διάφορα έγγραφα στα οποία ζητήθηκε πρόσβαση.

Οι εκθέσεις περί των αποστολών και οι επιστολές της Επιτροπής προς την Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές

— Επιχειρήματα των διαδίκων

33 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι εξαιρέσεις που προβλέπονται όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα πρέπει να ερμηνεύονται στενά, έτσι ώστε να μη ματαιώνεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που έγκειται στη χορήγηση στο κοινό της ευρύτερης δυνατής προσβάσεως στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης ότι η Επιτροπή πρέπει να εξετάζει σε σχέση με κάθε αιτούμενο έγγραφο αν η κοινοποίηση είναι πράγματι ικανή να θίξει τα προστατευόμενα συμφέροντα.

34 Εν προκειμένω, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι η κοινοποίηση των αιτουμένων πληροφοριών μπορεί να δυσχεράνει στις εργασίες των επιθεωρήσεων και των ερευνών, κατά μείζονα λόγο καθόσον οι εν λόγω εργασίες έχουν ολοκληρωθεί. Επιπλέον, το γεγονός ότι τα οικεία έγγραφα καταρτίστηκαν στο πλαίσιο συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής, των κρατών μελών και της κυβερνήσεως τρίτης χώρας ουδόλως μεταβάλλει τη φύση των πληροφοριών που περιέχουν. Κατά την προσφεύγουσα, οι πληροφορίες αυτές αφορούν αμιγώς πραγματικά ζητήματα που έχουν επίπτωση επί του δικαιώματος ή της ελλείψεως δικαιώματος για το ευεργέτημα της μερικής απαλλαγής από δασμούς για ορισμένες εξαγωγές προϊόντων, σε σχέση με τις οποίες είχε αρχικώς πιστοποιηθεί ότι μπορούσαν να θεμελιώσουν δικαίωμα για την απαλλαγή αυτή. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, από τη φύση τους, οι εν λόγω πληροφορίες δεν είναι εμπιστευτικές ούτε θίγουν λεπτά ζητήματα. Π.χ., δεν αφορούν διπλωματικά ζητήματα ή ζητήματα γενικής ή εμπορικής πολιτικής.

5 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 1468/81, δεν μπορούν να τεθούν εμπόδια στη χρήση των πληροφοριών που συγκεντρώθηκαν κατ' εφαρμογήν του κανονισμού αυτού στο πλαίσιο διαδικασιών ενώπιον πολιτικών ή ποινικών δικαστηρίων κινήθηκαν στη συνέχεια λόγω της μη τηρήσεως των τελωνειακών ρυθμίσεων. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι οι πληροφορίες που ζήτησε από την Επιτροπή προορίζονται ακριβώς να χρησιμοποιηθούν στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας. Κατά συνέπεια, η επίκληση του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών αυτών εκ μέρους της Επιτροπής αντιβαίνει προς το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 1468/81.

6 Επιπλέον, η άρνηση χορηγήσεως προσβάσεως παραβιάζει, εν προκειμένω, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Πράγματι, οι πληροφορίες στις οποίες ζητείται πρόσβαση χρησιμοποιούνται προς δικαιολόγηση των αιτήσεων εκ των υστέρων καταβολής δασμών χωρίς να μπορεί η προσφεύγουσα να αμυνθεί λυσιτελώς εξαιτίας της αρνήσεως που της αντέταξε η Επιτροπή. Ως προς το ζήτημα αυτό, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, στο πρόσωπο που βάλλει κατά μιας αιτήσεως εκ των υστέρων καταβολής δασμών εναπόκειται να αποδείξει ότι οι δασμοί αυτοί δεν οφείλονταν. Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι το εθνικό δικαστήριο στο οποίο υποβλήθηκε η διαφορά όσον αφορά το απαιτητό των δασμών δεν είναι αρμόδιο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει έγγραφα.

37 Η καθής παρατηρεί, εκ προοιμίου, ότι ένα εθνικό δικαστήριο μπορεί να διατάξει την Επιτροπή να του κοινοποιήσει συγκεκριμένα έγγραφα, εκτός αν η κοινοποίηση αυτή μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα στη λειτουργία και την ανεξαρτησία των Κοινοτήτων, κατάσταση η οποία μπορεί να δικαιολογήσει μια άρνηση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου. Κατά συνέπεια, το εθνικό δικαστήριο ενώπιον του οποίου έβαλε η προσφεύγουσα κατά των δασμών των οποίων η καταβολή τής ζητήθηκε θα μπορούσε να ζητήσει από την Επιτροπή να του διαβιβάσει ορισμένα έγγραφα, στο μέτρο που η κοινοποίηση των εγγράφων αυτών δεν εμπίπτει στην προαναφερθείσα εξαίρεση.

38 Ακολούθως, η καθής εκθέτει ότι τα εν λόγω έγγραφα καταρτίστηκαν στο πλαίσιο ερευνών που διενεργήθηκαν σύμφωνα με τον κανονισμό 1468/81. Επομένως, ανήκουν στην κατηγορία εγγράφων που αφορούν επιθεωρήσεις και έρευνες και εμπίπτουν στην υποχρεωτική εξαίρεση που αφορά την προστασία του δημοσίου συμφέροντος. Συναφώς, η καθής εξηγεί ότι ένα κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής, των κρατών μελών και της Κυβερνήσεως του Μπανγκλαντές είναι αναγκαίο προς διασφάλιση της τηρήσεως της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας. Οι επιθεωρήσεις που διενεργήθηκαν από τον Ιούλιο 1996 και εφεξής είχαν ως σκοπό να διαπιστωθεί αν οι αρχές του Μπανγκλαντές είχαν εκδώσει πιστοποιητικά προελεύσεως σύμφωνα προς την εν ισχύι ρύθμιση. Εντός αυτού του πλαισίου, ένα κλίμα αρμονικής συνεργασίας είναι απαραίτητο. Τούτο είναι αληθές κατά μείζονα λόγο καθόσον η Κοινότητα είχε θεωρήσει επικίνδυνη τη διενέργεια επιθεωρήσεων στο Μπανγκλαντές από το 1995 μέχρι τον Μάιο 1996.

39 Η καθής αμφισβητεί την ερμηνεία που δίδει η προσφεύγουσα στον κανονισμό 1468/81 και υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός αυτός θεσπίζει την αρχή του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών που λαμβάνονται στο πλαίσιο των ερευνών. Η καθής παραδέχεται ότι υφίσταται εξαίρεση από την αρχή αυτή όσον αφορά τις ένδικες διαδικασίες, πλην όμως υποστηρίζει ότι η εξαίρεση αυτή απαλλάσσει μόνον τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ή την Επιτροπή από την αυστηρή υποχρέωσή τους περί τηρήσεως του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών αυτών εφόσον οι αρχές χρειάζονται τις πληροφορίες αυτές στο πλαίσιο ενδίκων αγωγών. Οι ενδιαφερόμενοι πολίτες δεν μπορούν, βάσει της εξαιρέσεως αυτής, να προβάλουν δικαίωμα προσβάσεως στις πληροφορίες αυτές απλώς με την αιτιολογία ότι εκκρεμεί ένδικη διαδικασία. Το δικαίωμα αυτό δεν αναγνωρίζεται στους εν λόγω πολίτες και δεν μπορεί μπορεί να ασκείται παρά μόνον εντός του πλαισίου που ορίζουν οι εθνικές νομοθεσίες που αφορούν τη διαδικασία, οσάκις οι αρμόδιες αρχές χρησιμοποιούν τις πληροφορίες αυτές σε ένδικη διαδικασία.

40 Η καθής παρατηρεί επίσης ότι η έρευνα που διενήργησε όσον αφορά τις περιστάσεις υπό τις οποίες οι αρχές του Μπανγκλαντές εξέδωσαν τα πιστοποιητικά προελεύσεως δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί. Και ακόμη κι αν είχε ολοκληρωθεί, η Επιτροπή θα είχε το δικαίωμα να αρνηθεί την αιτούμενη πρόσβαση.

41 Τέλος, η καθής διευκρινίζει ότι η εθνική διοικητική αρχή που είναι διάδικος στη δίκη που εκκρεμεί ενώπιον ενός βρετανικού δικαστηρίου μπορεί να κοινοποιήσει τα οικεία έγγραφα στην προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 1468/81. Το ζήτημα αν αυτή η εθνική αρχή υποχρεούται να τα κοινοποιήσει εμπίπτει στο εσωτερικό δίκαιο. Εν πάση περιπτώσει, η ενδεχόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της εθνικής ένδικης διαδικασίας δεν αποτελεί γεγονός ικανό να της παράσχει, δυνάμει της αποφάσεως 94/90, περισσότερα δικαιώματα από εκείνα οποιουδήποτε άλλου αιτούντος.

42 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα παραπέμπει στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουλίου 1999, Τ-14/98, Hautala κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2489), με την οποία έγινε δεκτό ότι το θεσμικό όργανο στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση προσβάσεως οφείλει να εξετάσει αν πρέπει να επιτραπεί μερική πρόσβαση στα πληροφοριακά στοιχεία που δεν καλύπτονται από τις εξαιρέσεις και ότι το δημόσιο συμφέρον μπορεί, κατά περίπτωση, να προστατευθεί επαρκώς διά της απαλείψεως, κατόπιν εξετάσεως, των χωρίων ενός εγγράφου που μπορούν να θίξουν το συμφέρον αυτό.

43 Η καθής υποστηρίζει ότι η εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση της προαναφερθείσας αποφάσεως Hautala κατά Συμβουλίου αποτελεί νέο ισχυρισμό, ο οποίος είναι, επομένως, απαράδεκτος υπό την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Επιπλέον, αυτός ο λόγος ακυρώσεως, που, κατά την καθής, αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

44 Καταρχάς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επιχειρηματολογία της καθής κατά την οποία η περιλαμβανόμενη στο υπόμνημα απαντήσεως επίκληση της προαναφερθείσας αποφάσεως Hautala κατά Συμβουλίου αποτελεί νέο ισχυρισμό, ο οποίος είναι, επομένως, απαράδεκτος, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, η απόφαση αυτή απλώς αποσαφηνίζει το περιεχόμενο του δικαιώματος προσβάσεως, όπως προβλέπεται από τον κώδικα συμπεριφοράς, διευκρινίζοντας ότι οι εξαιρέσεις από το δικαίωμα αυτό πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής του δικαιώματος στην πληροφόρηση και της αρχής της αναλογικότητας και ότι εντεύθεν συνάγεται ότι το θεσμικό όργανο οφείλει να εξετάζει αν πρέπει να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση, δηλαδή την πρόσβαση στα στοιχεία που δεν καλύπτονται από τις εξαιρέσεις (προαναφερθείσα απόφαση Hautala κατά Συμβουλίου, σκέψη 87). Κατά συνέπεια, η περιεχόμενη στο υπόμνημα απαντήσεως της προσφεύγουσας επίκληση της αποφάσεως αυτής εντάσσεται στον λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε ήδη με το δικόγραφο της προσφυγής και αντλείται από παράβαση της αποφάσεως 94/90, στην οποία έχει προσαρτηθεί ως παράρτημα ο κώδικας συμπεριφοράς.

45 Επιπλέον, απαντώντας σε ερώτηση που της υποβλήθηκε κατά την προφορική διαδικασία, η καθής υποστήριξε ότι, στο πλαίσιο της επεξεργασίας των αιτήσεων προσβάσεως, έχει τη συνήθεια να εξετάζει τη δυνατότητα χορηγήσεως μερικής προσβάσεως. Επομένως, η καθής ουδόλως αμφισβητεί τον λυσιτελή χαρακτήρα των αρχών που αναφέρονται στην προαναφερθείσα απόφαση Hautala κατά Συμβουλίου.

46 Ωστόσο, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει καμία ένδειξη περί του ότι πραγματοποιήθηκε τέτοια εξέταση. Αντιθέτως, από την αιτιολογία της αποφάσεως αυτής (βλ. ανωτέρω, σκέψη 15) προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε εξέταση ανά κατηγορίες εγγράφων και όχι σε σχέση με τα συγκεκριμένα πληροφοριακά στοιχεία που περιέχουν τα εν λόγω έγγραφα. Πράγματι, η Επιτροπή περιορίστηκε να αναφέρει ότι οι εκθέσεις περί των αποστολών «καλύπτονται από την εξαίρεση σχετικά με την προστασία του δημοσίου συμφέροντος, δεδομένου ότι αφορούν επιθεωρήσεις και έρευνές» της, διευκρινίζοντας μόνον ότι έχει «η δυνατότητα διενέργειας των ερευνών αυτών, που έχουν ως αντικείμενο την εξέταση της γνησιότητας και του νομότυπου χαρακτήρα των πιστοποιητικών, τηρουμένου του εμπιστευτικού χαρακτήρα των διαδικασιών αυτών θεμελιώδη σημασία» γι' αυτήν και ότι «μια ειλικρινής συνεργασία και ένα κλίμα αμοιβαίας εμπιστοσύνης (...) είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της τηρήσεως της τελωνειακής νομοθεσίας». Εκφραζόμενη κατ'

αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή αφήνει να εννοηθεί ότι δεν αξιολόγησε συγκεκριμένα αν η εξαίρεση που αφορά την προστασία του δημοσίου συμφέροντος έχει πραγματικά εφαρμογή σε όλες τις πληροφορίες που περιέχονται στα εν λόγω έγγραφα.

47 Επιπλέον, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής αντικρούεται από το απόσπασμα της εκθέσεως περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996 που διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα από τις βρετανικές αρχές και το οποίο η προσφεύγουσα προσάρτησε στο δικόγραφο της προσφυγής της. Πράγματι, από την εξέταση του εν λόγω αποσπάσματος προκύπτει ότι μεγάλο μέρος των πληροφοριών που περιέχει συνίστανται σε περιγραφές και διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών, που, προδήλως, δεν θίγουν τις επιθεωρήσεις και τις έρευνες ούτε, συνακόλουθα, το δημόσιο συμφέρον (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 2000, Τ-188/98, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-1959, σκέψη 57).

48 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών («κατηγορία 1») και τις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές («κατηγορία 4», εν μέρει), περιέχει πρόδηλα σφάλματα όσον αφορά την εφαρμογή της αποφάσεως 94/90 και πρέπει, επομένως, να ακυρωθεί (προαναφερθείσα απόφαση Hautala κατά Συμβουλίου, σκέψεις 87 και 88).

49 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται ούτε από το επιχείρημα της καθής που αφορά την ενδεχόμενη αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου στο οποίο έχει υποβληθεί η διαφορά μεταξύ της προσφεύγουσας και των βρετανικών αρχών να ζητήσει από την Επιτροπή την προσκόμιση των οικείων εγγράφων (βλ. ανωτέρω, σκέψη 37) ούτε από το επιχείρημα ότι το δικαίωμα προσβάσεως διαδίκου σε εθνική ένδικη διαδικασία εμπίπτει στο εσωτερικό δίκαιο (βλ. ανωτέρω, σκέψη 41). Τα επιχειρήματα αυτά είναι αλυσιτελή για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Πράγματι, από την ανακοίνωση 94/C 67/03 απορρέει ότι καθένας μπορεί να υποβάλει οποτεδήποτε αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω, σκέψη 7). Αφ' ης στιγμής έχει υποβληθεί τέτοια αίτηση, εφαρμόζονται οι διατάξεις της αποφάσεως 94/90, η δε Επιτροπή οφείλει να εξετάσει την αίτηση αυτή υπό το φως της γενικής αρχής που περιέχεται στον κώδικα συμπεριφοράς που έχει προσαρτηθεί στην προαναφερθείσα απόφαση, κατά την οποία το κοινό θα έχει την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που έχει στην κατοχή της η Επιτροπή (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-174/98 P και C-189/98 P, Κάτω Χώρες και Van der Wal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. Ι-1, σκέψεις 27 έως 29· προαναφερθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψεις 44 και 45).

50 Ομοίως, η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την άρνησή της να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα που αφορά η αίτηση της προσφεύγουσας βάσει του κανονισμού 1468/81 ή του κανονισμού 515/97, που θεσπίζουν την αρχή του εμπιστευτικού χαρακτήρα των πληροφοριών που έχουν συγκεντρωθεί στο πλαίσιο ερευνών που διενεργούνται στον τελωνειακό τομέα. Πράγματι, ο κώδικας συμπεριφοράς, το κείμενο του οποίου έχει προσαρτηθεί στην απόφαση 94/90, θεσπίζει ένα ουσιώδες δικαίωμα, το δικαίωμα της προσβάσεως στα έγγραφα. Ο κώδικας αυτός θεσπίστηκε με σκοπό να καταστήσει πιο διαφανή την Κοινότητα, καθόσον η διαφάνεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων συνιστά μέσο ενισχύσεως της δημοκρατικότητας των οργάνων καθώς και της εμπιστοσύνης του κοινού προς τον διοικητικό μηχανισμό (δήλωση αριθ. 17). Ο κανονισμός 1468/81, στο μέτρο που θα έπρεπε να εφαρμοστεί ως lex specialis, δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο αντίθετο προς την απόφαση 94/90, της οποίας ο θεμελιώδης στόχος είναι να παράσχει στους πολίτες τη δυνατότητα να ελέγχουν αποτελεσματικότερα τον σύννομο χαρακτήρα της ασκήσεως της δημόσιας εξουσίας (προαναφερθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψεις 37 έως 39 και 43 έως 47· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουλίου 1999, T-188/97, Rothmans κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2463, σκέψη 53, και της 14ης Οκτωβρίου 1999, T-309/97, Bavarian Lager κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3217, σκέψεις 36 και 37). Επιπλέον, το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 1468/81 και το άρθρο 45, παράγραφος 3, του κανονισμού 515/97, που άρχισε να ισχύει στις 13 Μαρτίου 1998, ορίζουν ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των επίμαχων πληροφοριών «δεν αντιτίθεται στη χρήση των πληροφοριών που ελήφθησαν κατ' εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού στο πλαίσιο δικαστικών αγωγών ή διώξεων που στη συνέχεια ανελήφθησαν λόγω της μη τηρήσεως των τελωνειακών ή γεωργικών ρυθμίσεων». Όπως ορθώς υπογράμμισε η προσφεύγουσα, η αίτησή της προσβάσεως εντάσσεται ακριβώς στο πλαίσιο ένδικης αγωγής.

Οι επιστολές της Κυβερνήσεως του Μπανγκλαντές προς την Επιτροπή

— Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο κανόνας του συντάκτη του εγγράφου πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η αίτηση προσβάσεως πρέπει να υποβάλλεται στους συντάκτες των αιτουμένων εγγράφων μόνον εφόσον η Επιτροπή δεν έχει στην κατοχή της τα πρωτότυπα έγγραφα ή αντίγραφά τους. Η απαίτηση να προμηθεύεται

ο προσφεύγων έγγραφα από όργανα που δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο, ενώ τα έγγραφα αυτά βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής, ισοδυναμεί με καταστρατήγηση της αποφάσεως 94/90 καθώς και της δηλώσεως αριθ. 17. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ακόμη ότι η απόφαση 94/90 πρέπει να εφαρμόζεται κατά τρόπον ώστε να υλοποιείται η σαφής πρόθεση των συμβαλλομένων μερών της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Επιπλέον, εάν ο κανόνας του συντάκτη του εγγράφου δεν ερμηνευόταν υπό την έννοια που προτείνει η προσφεύγουσα, θα αντέβαινε προς την αρχή της αναλογικότητας, κατά την οποία τα θεσπιζόμενα μέτρα πρέπει να είναι αναγκαία για την επίτευξη του σκοπού της προστασίας του εμπιστευτικού χαρακτήρα και του δημοσίου συμφέροντος.

52 Κατά την καθής, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας αναιρείται από τη σαφή διατύπωση του κανόνα του συντάκτη του εγγράφου. Η καθής εκθέτει ότι ουδόλως θα μπορούσε να επιτρέψει την πρόσβαση σε έγγραφα καταρτισθέντα από κυβερνήσεις τρίτων χωρών απλώς και μόνον επειδή τα έγγραφα αυτά βρίσκονται στην κατοχή της. Η απόφαση περί κοινοποιήσεως των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί από τρίτους απόκειται αποκλειστικά σ' αυτούς, δεδομένου ότι μόνον αυτοί μπορούν να αποφασίσουν αν σκοπούν ή όχι να εφαρμόσουν πολιτική διαφάνειας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

53 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή μπορεί να εφαρμόζει τον κανόνα του συντάκτη του εγγράφου κατά την εξέταση αιτήσεως προσβάσεως όσο δεν υφίσταται ανωτέρα αρχή δικαίου που της απαγορεύει να αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής του κώδικα συμπεριφοράς τα έγγραφα των οποίων δεν είναι ο συντάκτης. Το γεγονός ότι στην απόφαση 94/90 αναφέρονται δηλώσεις γενικής πολιτικής, ήτοι η δήλωση υπ' αριθ. 17 και οι αποφάσεις πολλών ευρωπαϊκών Συμβουλίων, ουδόλως τροποποιεί τη διαπίστωση αυτή, εφόσον οι δηλώσεις αυτές δεν έχουν αξία ανωτέρας αρχής του δικαίου (προαναφερθείσα απόφαση Interpore κατά Επιτροπής, σκέψεις 66, 73 και 74).

54 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε ορθή αξιολόγηση καθόσον έκρινε ότι δεν υποχρεούνταν να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα που της είχε απευθύνει η Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές. Κατά συνέπεια, ο πρώτος

λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, στο μέτρο που αφορά τις επιστολές που απηύθυνε η εν λόγω κυβέρνηση στην Επιτροπή.

Αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών

— Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι δεν υφίστανται αποφάσεις αφορώσες τις εκθέσεις περί των αποστολών. Παρατηρεί, ιδίως, ότι, κατόπιν της εκθέσεως περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996, διάφορα κράτη μέλη κίνησαν διαδικασίες για την εκ των υστέρων είσπραξη δασμών, οι οποίες στηρίζονταν ασφαλώς σε απόφαση της Επιτροπής με την οποία έγιναν δεκτές οι συστάσεις της εκθέσεως. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει επίσης ότι στη σελίδα 2 του παραρτήματος 5 της εκθέσεως περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996 αναφέρεται ότι στα γραφεία της Επιτροπής πραγματοποιήθηκαν τρεις συναντήσεις μεταξύ υπαλλήλων του οργάνου αυτού και εκπροσώπων των κρατών μελών, με σκοπό να να συζητηθεί η έκθεση.

56 Η καθής παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα ορίζει συστηματικά τα αιτούμενα έγγραφα ως «αποφάσεις» της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεώρησε ότι η αίτηση αφορούσε αποφάσεις υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249 ΕΚ). Καμία όμως απόφαση αυτού του είδους δεν είχε εκδοθεί όσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών.

57 Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή παραδέχεται, με τους ισχυρισμούς που προβάλλει με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι υφίσταται ένα έγγραφο. Η προσφεύγουσα υποθέτει ότι πρόκειται για την απόφαση της Επιτροπής σχετικά με την έκθεση περί της αποστολής του Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1996. Υπενθυμίζει ότι, αν η Επιτροπή δεν είχε λάβει καμία απόφαση, τα κράτη μέλη δεν θα είχαν κινήσει καμία διαδικασία για την εκ των υστέρων είσπραξη

δασμών. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, εγείροντας το ζήτημα αν πρόκειται για απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, αποφεύγει να δικαιολογήσει την άρνησή της κοινοποιήσεως των πρακτικών της αποφάσεώς της με την οποία ζήτησε από τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

58 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε λυσιτελείς ή αλληλοσυμπληρούμενες ενδείξεις προς στήριξη του ισχυρισμού της περί υπάρξεως μιας ή περισσοτέρων αποφάσεων της Επιτροπής σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το γεγονός ότι πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις μεταξύ υπαλλήλων της Επιτροπής και εκπροσώπων των κρατών μελών όσον αφορά τις εκθέσεις αυτές καθώς και ότι κινήθηκαν εθνικές διαδικασίες για την εκ των υστέρων είσπραξη δασμών δεν αποκαλύπτει κατ' ανάγκη την ύπαρξη αποφάσεως της Επιτροπής, πέραν των συστάσεων που διατύπωσε στο τέλος των εκθέσεων περί των αποστολών. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία ικανά να αντικρούσουν τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι αρχές των κρατών μελών μπορούν ή οφείλουν να κινούν διαδικασίες εκ των υστέρων εισπράξεως κατόπιν των συστάσεων που περιέχουν οι εκθέσεις περί των αποστολών, χωρίς να είναι αναγκαία ή έστω δυνατή μια απόφαση της Επιτροπής.

59 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, καθόσον αφορά τις φερόμενες αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών.

60 Απ' όλα όσα προεκτέθηκαν προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών και τις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές, και ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν εξέτασε σε σχέση με κάθε αιτούμενο έγγραφο αν η κοινοποίηση είναι πράγματι ικανή να θίξει κάποιο από τα προστατευόμενα συμφέροντα.

62 Η καθής διατείνεται ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι εξαντλητική. Όσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών και τις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές, η απόφαση αναφέρει σαφώς ότι τα έγγραφα αυτά ανήκουν στην κατηγορία που αφορά τις επιθεωρήσεις και τις έρευνες και ότι, ως εκ τούτου, καλύπτονται από την εξαίρεση που ανάγεται στο δημόσιο συμφέρον. Επιπλέον, η απόφαση εκθέτει τους λόγους για τους οποίους η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών στο κοινό ενέχει τον κίνδυνο να θίξει το δημόσιο συμφέρον. Η καθής υπογραμμίζει ότι δεν περιορίστηκε να συναγάγει ότι τα έγγραφα ενέπιπταν στην εξαίρεση που συνδέεται με το δημόσιο συμφέρον. Η επιχειρηματολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως διευκρινίζει όχι μόνο τον λόγο για τον οποίο η οικεία κατηγορία εγγράφων εμπίπτει στο πλαίσιο της εξαιρέσεως αλλά επίσης τον λόγο για τον οποίο, στην πράξη, η κοινοποίησή της εν λόγω κατηγορίας εγγράφων θα έθιγε το δημόσιο συμφέρον.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

63 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των ατομικών αποφάσεων έχει τον διττό σκοπό να καθιστά δυνατό, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη ληφθείσα απόφαση για να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του όσον αφορά τη νομιμότητα της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990,

σ. I-395, σκέψη 15· απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 1997, T-105/95, WWF UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-313, σκέψη 66). Το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές πρέπει να εκτιμάται σε σχέση όχι μόνο με το κείμενό της αλλά και με το πλαίσιό της καθώς και με το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-881, σκέψη 29· προαναφερθείσα απόφαση Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 36).

64 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάζει, για κάθε έγγραφο στο οποίο ζητείται πρόσβαση, αν, ενόψει των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή της, η κοινοποίησή του μπορεί πράγματι να θίξει μια από τις πτυχές του δημοσίου συμφέροντος που προστατεύεται από το σύστημα των εξαιρέσεων (βλ. κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 1998, T-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2289, σκέψη 112· προαναφερθείσα απόφαση Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 37).

65 Επομένως, από την αιτιολογία της αποφάσεως πρέπει να προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε συγκεκριμένη αξιολόγηση των επίμαχων εγγράφων (προαναφερθείσα απόφαση Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 38). Όπως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ήδη ανωτέρω όσον αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών και τις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές (σκέψη 46), από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι έγινε τέτοια αξιολόγηση. Αντιθέτως, η Επιτροπή στηρίχθηκε αποκλειστικά στα γενικά χαρακτηριστικά των κατηγοριών των αιτουμένων εγγράφων.

66 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος, στο μέτρο που αφορά τις εκθέσεις περί των αποστολών («κατηγορία 1») και τις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές («κατηγορία 4», εν μέρει).

67 Αντιθέτως, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι επαρκής, όσον αφορά τα άλλα έγγραφα που αφορούσε η αίτηση της προσφεύγουσας. Όσον αφορά

τις επιστολές που απηύθυνε η Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές στην Επιτροπή, η Επιτροπή παρέθεσε τον κανόνα του συντάκτη του εγγράφου και υπέδειξε στην προσφεύγουσα ότι σ' αυτήν εναπόκειται να ζητήσει αντίγραφο των επίμαχων εγγράφων από τις αρχές του Μπανγκλαντές. Επομένως, η προσφεύγουσα μπορούσε να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν την προσβαλλόμενη απόφαση, το δε Πρωτοδικείο μπορούσε να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως αυτής. Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι ήταν αναγκαία πιο συγκεκριμένη αιτιολογία δεν είναι βάσιμος (προαναφερθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 78). Ομοίως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όσον αφορά τις φερόμενες αποφάσεις σχετικά με τις εκθέσεις περί των αποστολών, η Επιτροπή μπορούσε να περιοριστεί στην αναφορά ότι δεν υφίσταντο τέτοια έγγραφα, χωρίς να υποχρεούται να διευκρινίσει τον λόγο για τον οποίο δεν είχαν ληφθεί τέτοιες αποφάσεις.

68 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον με αυτήν η Επιτροπή αρνείται να επιτρέψει την πρόσβαση στις εκθέσεις περί των αποστολών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως μεταξύ 1993 και 1996 όσον αφορά το Μπανγκλαντές, συμπεριλαμβανομένων των παραρτημάτων τους, και στις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές σχετικά με την ακύρωση των εντύπων Α ΣΠΓ, και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εν προκειμένω, κατόπιν ορθής εκτιμήσεως των περιστάσεων της υποθέσεως, αποφασίζεται ότι η καθής θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας, η οποία θα φέρει, επομένως, το ήμισυ των δικών της εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 11ης Μαρτίου 1999, καθόσον με αυτήν η Επιτροπή αρνείται να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση στις εκθέσεις περί των αποστολών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως μεταξύ 1993 και 1996 όσον αφορά το Μπανγκλαντές, συμπεριλαμβανομένων των παραρτημάτων τους, και στις επιστολές που απηύθυνε η Επιτροπή στην Κυβέρνηση του Μπανγκλαντές σχετικά με την ακύρωση των πιστοποιητικών προελεύσεως στο πλαίσιο του συστήματος γενικευμένων προτιμήσεων.**

2) **Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**

3) **Η προσφεύγουσα φέρει το ήμισυ των δικαστικών της εξόδων.**

4) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας.**

Tiili Moura Ramos Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Οκτωβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

P. Mengozzi